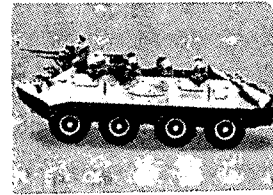
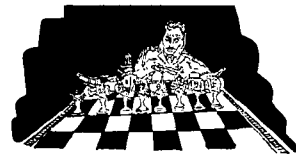

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

הדבר החיוני והמאלף במיוחד שבאמרו של לויט קול. א. היימונט (מצבא ארה"ב) על "מבנה חדש — לאור מגמות טקטיות חדשות" (עמ' 9) הוא כיצד ממחיש ומבאר בעל-המאמר את הקשר וההתאמה שבין צורות חבנות-העוצבות שהונהגו לפני שנים מעטות בצבא הסובייטי — לבין האורה, והקצב, הטקטיים החדשים שלו (ושל הצבאות הלומדים ממנו). מן הרמה של "ארמית-החילות-המשולבים" ועד לרמת הגדוד והפלוגה רואים אנו כאן תמונה מציאותית של כוחות, בנוסח-סובייטי; בהתקפתם, המתוכננת למיצוי-תנופה מכסימלי — ובהגנתם, המכוונת לגמישות טקטית במסגרת מחושרת, "רצופה". הדיביזיה של "רגלים-מונעים", הנעה כולה בנגמ"שים, ושתכופות אף לוחמת מתור כם, הכל "בקצב-של-טנקים" — היא המבטאת באופן מוחשי ביותר את דמות הטקטיקה ההתקפית החדשה. לפני כשלוש שנים כבר הופיע ב"מערכות" (חוב' קכ"ג) מאמר משרי עטו של לויט קול. היימונט — "ההתקפה על רכס, שברון-הלב" — שהוכיח את כושרו לחדוד לתוך אורחי-מאשבתם, בעת קרב, של שני הצדדים — וצדדים כה שונים כגייסות, צפוף קוריאה" מזה, וצבא-ארה"ב מזה. הפעם ממחיש מאמרו את האפשרויות האופרטיביות שבאמרו של קפ. לידל-הארט (עמ' 4). השלמה מצד אחר לתמונת-המצב באירופה מצויה בסקירה רבת המשמעות שבמדור "בעולם החמוש" (עמ' 52).

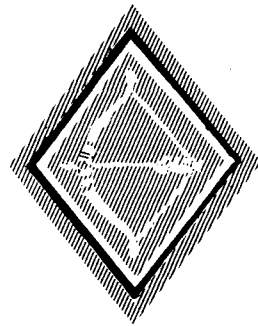
התמונה, העניינית והדרמטית כאחת, של מהלך המבצע — זו האופינית ל"פרשות-הקרב" הרבות מפעולותיו של צה"ל שהופיעו במרוצת השנים ב"מערכות" — ערכה המאלף והמחנך הוכח דיו. אך רק לעתים רחוקות הוצג בפני הקוראים מהלך תכנונו של מבצע: אשר נולד אי-פעם כחשבה מבצעית, המבקשת לה גיבוש — ואשר, בינתיים, הפך כבר למעשה שנעשה, לפרק בהיסטוריה. לקראת "פרשת-הקרב" המוקדשת למבצע "הירם" — ואשר במרכזה עומד פעלה של חטיבה 7 (ושל מפקדה, איש-קנדה, "בן דונקלמן) — ערך טא"ל ג. לוריא, האמון על תולדות-צה"ל, תיאור תמציתי, מעין תמונת-ניתוח אנטומית, של תהליך הבשלתה ועיצובה של חכמת אותו מבצע; על שפע השיקולים, הספקות, השכלולים וההכרעות אשר ליווה — ושנתנו לה לבסוף את צורתה המוגמרת. כאן (בעמ' 15) — לא רק מבוא יסודי לפרשת "מלחמת-הבוק בגליל" אלא אף הצצה חודרת לתוך עולם-המחשבה הנפתל של החלטה אסטרטגית-אופרטיבית, במצבה המיוחד-במינו של מדינת-ישראל, בשלבי התגוננותה והתחסנותה הראשונים. בעל הסקירה מציין כי נסתייע ע"י מחקר שהוכן בשעתו בנושא זה ע"י רס"ג י. מודעי.

"נאה דורש — נאה מקיים". ב"מערכות" חוב' קמ"ד (עמ' 43) הציג רס"ג מ. פייקס פלס נתיב חדש באורחי הכשרתם הצבאית של מפקדים עלידי שימוש בשפע תאורי המצבים והמעשים המצוי בספרות-הצבאית המספרת, לסוגיה השונים-ביותר. עתה (בעמ' 26) מעלה הוא את הדוגמה המוחשית כיצד ניתן להגשים את הצעתו. המקור בו בחר — מצוי בעברית (הופיע בהוצ' "מערכות"). המקום והתנאים אינם כה שונים, לאחר-הכל, ממצב "נשק, נוף וטקטיקה" המוכרים גם לנו. ונזכור: כל המרענן דרכי הדרכה צבאית — עשוי להוסיף על כושרו של הפרט ושל הצבא-בכללו.

סח ישראל, שחזר בימים אלה מביקור אצל קרובו בברה"מ: אחד הרשמים החזקים ביותר שהבאתי אתי (האיש — חקלאי ותיק, שעל אף חברותו ב"הגנה" ושירותו בשורות מגיני ישובו במלחמת-הקוממיות הנו "אורח" מובהק) הוא שפעת ה"קדטים" הצעירונים, עם מדיהם הרשמיים המשחירים וגבוהי-הצווארון-הנוקשה, וראשיהם הגזוזים למשעי, שהנך נחקל בהם בכל מקום; במצעדי-החג צועדים הם פלגות-פלגות, בעקבותיה של כמעט כל יחידה. התיאור אולי מופרז ואף רגשי במקצת — אך בודאי נאמן. לברה"מ, כידוע, צבא אדיר — וב"משטור" של פרחי-גייסות רואה היא בודאי את אחד מיסודות כוחו. האם גם עלינו ללכת בדרך זו? ספק רב הוא. אך האם פטורים אנו מלהכשיר את ההייל-העמיד לעול תפקידו — ולמילוי המוצלח — בבוא הזמן? דומה שאין כאן מקום לשתי תשובות. כיצד מנסים, איפוא, אנו לעשות את המוטל עלינו בתחום זה בדרכים שלנו? וכיצד נשפר ונשכלל דרכים אלו? ראשית תשובות לכך ניתן למצוא ב"הגדניע" — פרודור לצה"ל" בעמ' 41 (ולא בכדי סממת-המדור היא: "לתשומת-לבך, המפקד!"). בירור נוסף של המגמות לעתיד בתחום שיפוחו של הגדניע עוד יבוא באחת החוברות הקרובות.

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?